

**MARC ANGELI
WILLY DE SAUTER
JUS JUCHTMANS
SOPHIE KO
DIRK VANDER EECKEN
WOUT VERCAMMEN
STEFAN VERMUYTEN
MARTHE WÉRY**

The Monochrome Conspiracy

11 October
— 08 November 2026

**HILDE VANDAELE GALLERY
WATOU**

Hilde Vandaele Gallery, opgericht in 2017, is een galerie voor hedendaagse kunst gevestigd in Watou. De unieke setting van de galerie vormt meer dan een tentoonstellingslocatie. Het hedendaagse paviljoen, ingebed in de kasteeltuin van het voormalige kasteel van Watou, creëert een bijzondere dialoog tussen kunst, architectuur, landschap en erfgoed. Deze wisselwerking biedt kunstenaars en bezoekers een context die fundamenteel verschilt van de klassieke stedelijke galerieruimte en vormt een essentieel onderdeel van de identiteit van de galerie.

Founded in 2017, Hilde Vandaele Gallery is a contemporary art gallery based in Watou, Belgium. The gallery's unique setting is far more than an exhibition venue. Situated within a contemporary pavilion nestled in the garden of the former Castle of Watou, it creates a distinctive dialogue between art, architecture, landscape and heritage. This interplay offers artists and visitors a context that fundamentally differs from the traditional urban gallery space and forms an essential part of the gallery's identity.

Het monochroom neemt een bijzondere plaats in binnen de moderne en hedendaagse kunst. Wat op het eerste gezicht een radicale reductie lijkt, een beeld teruggebracht tot één kleur, blijkt bij nader kijken veel minder eenduidig. Kleur wordt materie, het oppervlak vangt licht, nuances verschijnen en verdwijnen. Wat betekent het eigenlijk wanneer we een werk monochroom noemen?

The Monochrome Conspiracy brengt werk samen van Marc Angeli, Willy De Sauter, Jus Juchtmans, Sophie Ko, Dirk Vander Eecken, Wout Vercammen, Stefaan Vermuyten en Marthe Wéry. Vanuit zeer verschillende praktijken onderzoeken zij kleur, materie, licht, ruimte en waarneming.

De titel van de tentoonstelling is ontleend aan een werk van Stefaan Vermuyten. Met *The Monochrome Conspiracy* stelt hij vragen bij de bijzondere fascinatie en bewondering die het monochroom binnen de kunstwereld geniet. Dit specifieke werk introduceert daarmee een kritische, maar ook ironische stem in de tentoonstelling: waarom kennen we zoveel betekenis toe aan een beeld dat ogenschijnlijk zo weinig prijsgeeft? Waarom heeft het monochroom zo'n bijzondere plaats verworven binnen de kunstgeschiedenis? En wanneer is een werk eigenlijk een monochroom?

Die vragen worden niet beantwoord, maar als het ware aan de andere werken doorgegeven. Juist in hun onderlinge verschillen wordt duidelijk hoe moeilijk het monochroom zich tot één idee laat reduceren.

De tentoonstelling vertrekt daarom niet vanuit een vaste definitie, maar stelt die juist op de proef. Achter de schijnbare eenvoud van één kleur ontstaat een veelheid aan vormen, materialen en ervaringen. Het monochroom verschijnt zo als een begrip dat voortdurend aan zijn eigen grenzen ontsnapt.

The monochrome occupies a distinctive place within modern and contemporary art. What at first appears to be a radical reduction, an image reduced to a single colour, proves, on closer inspection, to be far less straightforward.

Colour becomes matter, the surface catches the light, nuances emerge and disappear. What does it actually mean when we call a work monochrome?

The Monochrome Conspiracy brings together works by Marc Angeli, Willy De Sauter, Jus Juchtmans, Sophie Ko, Dirk Vander Eecken, Wout Vercammen, Stefaan Vermuyten and Marthe Wéry. Drawing on very different practices, these artists explore colour, matter, light, space and perception.

The exhibition takes its title from a work by Stefaan Vermuyten. With *The Monochrome Conspiracy*, he questions the particular fascination and admiration that the monochrome commands within the art world. This specific work introduces a voice that is both critical and ironic into the exhibition: why do we attribute so much meaning to an image that, on the face of it, reveals so little? Why has the monochrome come to occupy such a distinctive place in art history? And at what point does a work cease to be a monochrome?

These questions are not answered, but instead seem to be passed on to the other works. It is precisely through their differences that it becomes apparent how difficult it is to reduce the monochrome to a single idea.

The exhibition therefore does not proceed from a fixed definition, but instead puts the very notion of the monochrome to the test. Behind the apparent simplicity of a single colour lies a multiplicity of forms, materials and experiences.

The monochrome thus emerges as a concept that continually eludes its own boundaries.

Exhibition view, Watou, Belgium, 2026

© Marthe Wéry *Peinture Montréal 84*, 1984; acrylique sur toile, installation / composition : (4 x) 200 x 80 cm

Marc Angeli

°1954, Brussels (BE), Lives and works in Liège, Belgium

Marc Angeli onderzoekt al meer dan veertig jaar de mogelijkheden van de schilderkunst. Zijn eerste monochromen ontstonden eind jaren 1970; sinds 1986 werkt hij voornamelijk op vrij dikke houten dragers, vaak op klein of zeer klein formaat.

Voor Angeli is het monochroom geen louter formeel onderzoek naar kleur. Zijn abstracte schilderkunst vindt haar oorsprong onder meer in intense ervaringen van natuur en landschap. Wandelingen in de Alpen en de Dolomieten brachten hem tot een schilderkunst waarmee hij probeert uitdrukking te geven aan ervaringen die zich moeilijk in beelden of woorden laten vatten. Het monochroom werd voor hem een manier om de schilderkunst terug te brengen tot haar essentie, tot wat hij zelf de 'hulgraad van de schilderkunst' noemt.

Die zoektocht is ook letterlijk geworteld in de materie. Angeli werkt met materialen van natuurlijke oorsprong, waaronder wijn, pollen, konijnenhuidlijm, natuurlijke pigmenten, wijndroesem, olijfolie, melk, honing, rijst, bijenwas en kruiden als kurkuma en saffraan.

Van dichtbij worden de gelaagdheid en tactiliteit van het oppervlak zichtbaar; vanop afstand gaan de vaak kleine schilderijen een relatie aan met de ruimte en de leegte eromheen. Kleur verandert met het licht en met de positie van de toeschouwer. Achter ieder werk liggen ervaringen, observaties en herinneringen, maar Angeli legt hun betekenis niet vast. Het is uiteindelijk de kijker die het schilderij ervaart en er een eigen betekenis aan geeft.

Marc Angeli has been exploring the possibilities of painting for more than forty years. His first monochromes date from the late 1970s; since 1986, he has worked primarily on fairly thick wooden supports, often on a small or very small scale.

For Angeli, the monochrome is not merely a formal exploration of colour. His abstract painting has its origins, among other things, in intense experiences of nature and landscape. Walks in the Alps and the Dolomites led him towards a form of painting through which he seeks to express experiences that are difficult to capture in images or words. The monochrome became a way for him to reduce painting to its essence, to what he himself calls the 'zero degree of painting'.

This exploration is also quite literally rooted in matter. Angeli works with materials of natural origin, including wine, pollen, rabbit-skin glue, natural pigments, wine lees, olive oil, milk, honey, rice, beeswax and spices such as turmeric and saffron.

Up close, the layering and tactility of the surface become visible; from a distance, the often small paintings enter into a relationship with the surrounding space and emptiness. Colour changes with the light and with the viewer's position. Each work is underpinned by experiences, observations and memories, but Angeli does not fix their meaning. Ultimately, it is the viewer who experiences the painting and gives it a meaning of their own.

Willy De Sauter

°1938, Bruges (BE), Lives and works in Tielt, Belgium

Sinds de jaren 1960 ontwikkelt Willy De Sauter een consequent oeuvre waarin reductie, herhaling en de fundamenteën van de schilderkunst centraal staan. Vanaf 2000 concentreert hij zich vrijwel uitsluitend op monochrome krijtschilderijen op houten panelen. Sinds 2014 voegt hij daar soms kleurpigmenten aan toe.

De schilderijen ontstaan in een langzaam en arbeidsintensief proces. Laag na laag brengt De Sauter krijt en dierenlijm aan, materialen waarmee ook de Vlaamse Primitieven hun panelen prepareerden.

Ondanks hun sobere, monochrome karakter zijn de werken rijk aan subtiele nuances. Verschillen tussen mat en glad, sporen van borstel of plamuurmes en de vele opgebouwde lagen geven het oppervlak een uitgesproken materiële en sensuele kwaliteit. Ook licht, kijkpositie, omgeving en architectuur bepalen hoe een werk zich toont: een oppervlak kan ingetogen en mat ogen, maar onder een andere lichtinval bijna als een spiegel glanzen.

De kunst van Willy De Sauter is eeuwig eigentijds. De groeiende internationale belangstelling voor zijn oeuvre onderstreept de blijvende relevantie van zijn werk. Het is een doorgedreven onderzoek naar wat schilderkunst in wezen kan zijn — wat De Sauter zelf omschrijft als fundamentele schilderkunst.

Since the 1960s, Willy De Sauter has developed a consistent body of work in which reduction, repetition and the fundamentals of painting take centre stage. Since 2000, he has focused almost exclusively on monochrome chalk paintings on wooden panels. Since 2014, he has occasionally added colour pigments.

The paintings are created through a slow and labour-intensive process. Layer upon layer, De Sauter applies chalk and animal glue, materials that were also used by the Flemish Primitives to prepare their panels.

Despite their austere, monochrome character, the works are rich in subtle nuances. Differences between matt and smooth surfaces, traces of the brush or palette knife, and the many accumulated layers give the surface a distinctly material and sensual quality. Light, viewing position, surroundings and architecture also determine how a work appears: a surface may look subdued and matt, yet under different lighting conditions it can gleam almost like a mirror.

Willy De Sauter's art is eternally contemporary. The growing international interest in his oeuvre underscores the enduring relevance of his work. It is a sustained exploration of what painting can fundamentally be — what De Sauter himself describes as fundamental painting.

Jus Juchtmans

°1952, Antwerp (BE), Lives and works in Antwerp, Belgium

Waar in het vroege werk van Jus Juchtmans de buitenwereld nog herkenbaar aanwezig was, verdween die gaandeweg uit beeld. Zijn schilderkunst ontwikkelde zich tot een radicaal onderzoek naar kleur, licht en materie, waarmee hij ook internationaal een sterke positie verwierf. Zijn monochromen ontstaan vanuit het schilderproces zelf, in een voortdurend spel van actie en reactie, controle en toeval. Een vooraf bepaald idee van kleur vormt vaak het vertrekpunt, maar wat tijdens het schilderen gebeurt, bepaalt mee het uiteindelijke beeld.

Vele transparante verflagen bouwen een oppervlak op dat tegelijk diepte heeft en weerspiegelt. Kleuren versterken elkaar, verdwijnen onder nieuwe lagen of blijven als nauwelijks waarneembare sporen aanwezig. Het resultaat laat zich moeilijk in één oogopslag vatten. Afhankelijk van het licht, het tijdstip en de positie van de toeschouwer verschijnen andere nuances en lijkt het werk zich telkens opnieuw te vormen. Soms kan de blik diep in de kleur doordringen, dan weer sluit het glanzende oppervlak zich en weerspiegelt het zijn omgeving.

Zo keert de buitenwereld, die Juchtmans aanvankelijk uit zijn schilderkunst liet verdwijnen, uiteindelijk toch terug: niet als voorstelling, maar als licht, ruimte en reflectie in het schilderij. Het monochroom is bij hem dan ook geen statisch kleurvlak, maar een veranderlijk beeld dat zich bij iedere blik anders laat ervaren.

Whereas the outside world was still recognisably present in Jus Juchtmans' early work, it gradually disappeared from view. His painting developed into a radical exploration of colour, light and matter, through which he also established a strong international position. His monochromes emerge from the painting process itself, in a continuous interplay of action and reaction, control and chance. A preconceived idea of colour often serves as the starting point, but what happens during the act of painting also helps determine the final image.

Numerous transparent layers of paint build up a surface that simultaneously possesses depth and reflects. Colours intensify one another, disappear beneath new layers or remain present as barely perceptible traces. The result is difficult to grasp at a single glance. Depending on the light, the time of day and the position of the viewer, different nuances appear and the work seems to form itself anew each time. At times, the gaze can penetrate deep into the colour; at others, the glossy surface closes itself off and reflects its surroundings.

In this way, the outside world, which Juchtmans initially allowed to disappear from his painting, ultimately returns: not as representation, but as light, space and reflection within the painting. For him, the monochrome is therefore not a static field of colour, but a mutable image that is experienced differently with every gaze.

Sophie Ko

°1981, Tbilisi (Georgia), Lives and works in Milaan, Italy

In haar *Temporal Geographies* onderzoekt Sophie Ko de relatie tussen tijd, beeld en materie. Ze werkt met pure pigmenten en as van verbrande beelden, kwetsbare materialen die onder invloed van zwaartekracht langzaam verschuiven, inzakken en van vorm veranderen. De werken bevinden zich daardoor ergens tussen schilderkunst en sculptuur, maar ook tussen ontstaan en verdwijnen, opbouw en verval.

Ko's werk beweegt zich tegelijk in de tussenruimte tussen materie en geest, tussen het zichtbare en het onzichtbare. Geïnspireerd door denkers als Henry Corbin onderzoekt zij wat hij het 'imaginale' noemt: een wereld tussen het zintuiglijke en het zuiver intellectuele, waarin materie zich kan openen naar betekenis en transcendentie. Materialen als as en pigment zijn bij Ko dan ook meer dan louter materie. Als resten van vergane beelden en werelden dragen ze sporen van wat verdwenen is en tegelijk de mogelijkheid van iets nieuws.

Wat aanvankelijk een monochroom kleurveld of landschap lijkt, blijkt bij langer kijken een beeld in voortdurende verandering. Tijd is hier niet alleen het onderwerp van het werk, maar wordt zelf een kracht die het mee vormgeeft.

Zo worden de *Tijdelijke Landschappen* beelden van vergankelijkheid en verandering, waarin vernietiging steeds de mogelijkheid van een nieuw ontstaan in zich draagt.

In her *Temporal Geographies*, Sophie Ko explores the relationship between time, image and matter. She works with pure pigments and ash from burnt images, fragile materials that, under the influence of gravity, slowly shift, subside and change form. As a result, the works occupy a space somewhere between painting and sculpture, but also between emergence and disappearance, construction and decay.

At the same time, Ko's work moves within the space between matter and spirit, between the visible and the invisible. Inspired by thinkers such as Henry Corbin, she explores what he calls the 'imaginal': a world between the sensory and the purely intellectual, in which matter can open itself to meaning and transcendence. Materials such as ash and pigment are therefore more than mere matter in Ko's work. As remnants of vanished images and worlds, they carry traces of what has disappeared and, at the same time, the possibility of something new.

What at first appears to be a monochrome field of colour or a landscape reveals itself, upon closer observation, as an image in a constant state of change. Time is not only the subject of the work here, but itself becomes a force that helps shape it.

In this way, the *Temporal Geographies* become images of transience and transformation, in which destruction always carries within it the possibility of something new coming into being.

Dirk Vander Eecken

°1954, Mortsel, (BE), Lives and works in Antwerp, Belgium

In de recente werken vertrekt Dirk Vander Eecken vanuit één kleur, die hij opbouwt in vele dunne, zorgvuldig aangebrachte lagen. Transparante en meer verzadigde zones wisselen elkaar af en geven het beeld diepte en ritme.

Binnen deze gelaagdheid ontstaan verschuivingen en onregelmatigheden die de strenge monochromie doorbreken en het werk een lyrische vrijheid geven. De verf lijkt zich over het oppervlak te bewegen, zich op sommige plaatsen te verdichten en elders bijna op te lossen. Licht speelt daarbij een belangrijke rol: het wordt niet alleen door het oppervlak gereflecteerd, maar lijkt ook vanuit de verschillende verflagen naar voren te komen.

Zo is het monochroom bij Vander Eecken geen egaal of gesloten kleurvlak, maar een open en gelaagd beeld waarin diepte, licht en beweging voortdurend in wisselwerking zijn.

Hoewel de werken abstract blijven, roepen hun horizontale bewegingen en vloeiende structuren associaties op met water, horizon en landschap. Die herkenning blijft echter onbestemd: het landschap verschijnt niet als voorstelling, maar eerder als een herinnering of gewaarwording.

In the works shown here, Dirk Vander Eecken starts from a single colour, which he builds up in many thin, carefully applied layers. Transparent and more saturated areas alternate, giving the image depth and rhythm.

Within this layering, shifts and irregularities emerge that disrupt the strict monochrome and lend the work a lyrical freedom. The paint seems to move across the surface, becoming denser in some areas and almost dissolving in others. Light plays an important role in this: it is not only reflected by the surface, but also seems to emerge from the different layers of paint.

For Vander Eecken, the monochrome is therefore not a uniform or closed field of colour, but an open and layered image in which depth, light and movement are in constant interplay.

Although the works remain abstract, their horizontal movements and fluid structures evoke associations with water, the horizon and landscape. Yet this sense of recognition remains undefined: the landscape appears not as a representation, but rather as a memory or sensation.

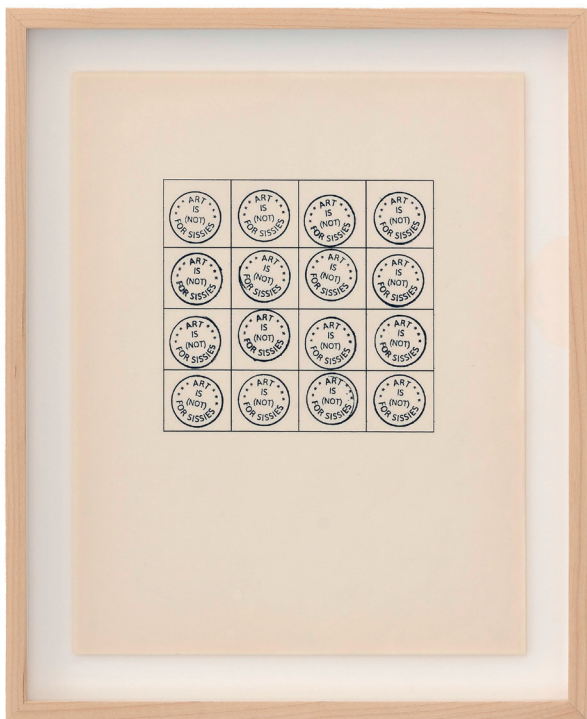
Stefaan Vermuyten

°1959, Mechelen (BE), Lives and works in Erps Kwerps, Belgium

Het eigenzinnige oeuvre van Stefaan Vermuyten laat zich moeilijk binnen één categorie onderbrengen. Schilderijen, tekeningen, tekst, collage en onverwachte combinaties vormen een patchwork waarin banale, absurde en soms tegenstrijdige werkelijkheden samenkomen. Humor en ironie zijn daarbij nooit ver weg en stellen Vermuyten in staat zowel de kunstwereld als onze omgang met beelden kritisch te bevragen.

Aan zijn werk *The Monochrome Conspiracy* ontleent deze tentoonstelling haar titel. Vermuyten speelt er met de bijzondere status die het monochroom binnen de moderne en hedendaagse kunst heeft verworven en met de betekenissen die we aan zo'n ogenschijnlijk eenvoudig beeld toekennen.

Daarnaast worden werken getoond uit *The Stamp Collection*, een ruimere reeks collages en stempelwerken waaruit voor deze tentoonstelling specifiek éénkleurige werken werden geselecteerd. Ook taal wordt daarin beeld: teksten als *Art is (not) for sissies* worden door herhaling en ritme een integraal onderdeel van het werk. Tegelijk voegen ze een licht ontregelende, ironische stem toe. Zo wordt het monochroom bij Vermuyten een aanleiding om onze verwachtingen over kunst en de ernst waarmee we haar benaderen op losse schroeven te zetten.

The distinctive oeuvre of Stefaan Vermuyten is difficult to place within a single category. Paintings, drawings, text, collage and unexpected combinations form a patchwork in which banal, absurd and sometimes contradictory realities come together. Humour and irony are never far away, enabling Vermuyten to critically question both the art world and the way we engage with images.

This exhibition takes its title from his work *The Monochrome Conspiracy*. In it, Vermuyten plays with the particular status that the monochrome has acquired within modern and contemporary art, and with the meanings we attribute to such an apparently simple image.

Also on display are works from *The Stamp Collection*, a broader series of collages and stamped works from which specifically monochrome works have been selected for this exhibition. Here, language also becomes image: texts such as *Art is (not) for sissies* become an integral part of the work through repetition and rhythm. At the same time, they introduce a subtly unsettling, ironic voice. In this way, the monochrome becomes, for Vermuyten, a means of challenging our expectations of art and the seriousness with which we approach it.

Marthe Wéry

° 1930, Etterbeek, (BE), † 2005, Brussels, Belgium

Vanaf de jaren 1970 bracht Marthe Wéry haar schilderkunst steeds verder terug tot een onderzoek naar kleur, materie, licht en ruimte. Het monochroom werd daarbij geen eindpunt, maar een manier om te onderzoeken hoe kleur zich gedraagt en hoe onze waarneming ervan voortdurend verandert. Kleur is bij Wéry nooit absoluut of onveranderlijk: ze wordt beïnvloed door licht, omgeving, materiaal en de manier waarop het werk wordt gepresenteerd. Door haar aandacht voor textuur en materialiteit krijgt kleur een fysieke, bijna sculpturale aanwezigheid.

Wéry onderzocht verschillende kleuren intensief en liet daarbij ook het maakproces zichtbaar doorwerken in het uiteindelijke beeld. Oneffenheden, verschillen in verzadiging en de structuur van het oppervlak geven haar monochromen een eigen ritme en diepte. Het kleurvlak is daardoor nooit volledig egaal of gesloten, maar blijft levendig en gevoelig voor de kleinste veranderingen in het licht.

Even belangrijk is de manier waarop Wéry haar werken in de ruimte plaatst. Ze beschouwde de architectuur niet als een neutrale achtergrond, maar als een wezenlijk onderdeel van de ervaring van het werk. Afstand, ritme, licht en de onderlinge verhouding tussen de verschillende elementen bepalen mee hoe de kleur zich aan de toeschouwer toont. Een werk krijgt zo telkens een andere aanwezigheid naargelang de plek waarin het wordt opgesteld.

Haar monochromen bestaan daardoor niet alleen op zichzelf: ze gaan een dialoog aan met de ruimte en maken ook onze eigen positie daarin voelbaar. Schilderkunst wordt bij Wéry zo een ervaring die zich niet alleen op het oppervlak afspeelt, maar zich uitbreidt naar de ruimte eromheen.

Since the 1970s, Marthe Wéry increasingly reduced her painting to an exploration of colour, matter, light and space.

The monochrome was not an end point, but rather a means of investigating how colour behaves and how our perception of it is constantly changing.

For Wéry, colour is never absolute or unchanging: it is influenced by light, surroundings, material and the way in which the work is presented. Through her attention to texture and materiality, colour acquires a physical, almost sculptural presence.

Wéry explored different colours intensively, while allowing the process of making to remain visible in the final image. Irregularities, variations in saturation and the structure of the surface give her monochromes their own rhythm and depth. As a result, the field of colour is never entirely uniform or closed, but remains vibrant and sensitive to the slightest changes in light.

Equally important is the way Wéry positions her works in space. She did not regard architecture as a neutral background, but as an essential part of the experience of the work. Distance, rhythm, light and the relationship between the different elements all help determine how colour presents itself to the viewer. A work thus acquires a different presence depending on the space in which it is installed.

Her monochromes therefore do not exist solely in isolation: they enter into a dialogue with the surrounding space and make us aware of our own position within it. For Wéry, painting thus becomes an experience that takes place not only on the surface, but extends into the space around it.

Exhibition view, Watou, Belgium, 2026

© Marthe Wéry, *Sans titre*, 1986, acrylique sur toile, polyptyque : (3 x) 120 x 24 cm

Wout Vercammen

° 1938, Antwerp, (BE), † 2018, Berchem, Belgium

De monochromen van Wout Vercammen ontstonden rond 1958–1960, tijdens een korte maar radicale fase in zijn oeuvre. Ze betekenden een breuk met de figuratie en vormden een cruciaal moment in zijn ontwikkeling als kunstenaar.

In deze periode stond Vercammen in nauw contact met Jef Verheyen, met wie hij ideeën over monochromie uitwisselde. Via Verheyen kwam hij ook in aanraking met een breder internationaal netwerk. In 1959 reisde hij naar Italië, waar hij onder anderen Lucio Fontana en Piero Manzoni ontmoette, sleutelfiguren van de naoorlogse Europese avant-garde. Toch koos Vercammen nadrukkelijk voor een onafhankelijke positie en sloot hij zich niet aan bij G58 of de Vlaamse School rond Verheyen.

Het monochroom werd voor Vercammen een persoonlijke en radicale zoektocht naar reductie en kleur. Hij beschouwde het als een ultieme nulmeridiaan: een noodzakelijk nulpunt van waaruit hij de traditionele schilderkunst achter zich kon laten en opnieuw kon beginnen. Die monochrome periode was van korte duur. Onder invloed van zijn ontmoeting met Hsiao Chin en zijn belangstelling voor oosterse kunst en zen verkende Vercammen vervolgens een vrijere, meer gestuele schilderkunst.

Vanaf het midden van de jaren 1960 nam hij ook elementen uit de popart op in zijn werk en kregen figuratie, tekst, collage, humor en maatschappijkritiek een steeds belangrijker plaats.

De hier getoonde monochromen markeren een uitzonderlijk kantelmoment binnen een oeuvre dat zich voortdurend opnieuw zou uitvinden.

© Wout Vercammen, Foto Raoul Van den Boom

Bron afbeelding: Wout Vercammen, gepubliceerd door Galerie Ronny Van de Velde, 2014, p.2.

The monochromes of Wout Vercammen were created around 1958–1960, during a brief but radical phase in his oeuvre. They marked a break with figuration and constituted a crucial moment in his development as an artist.

During this period, Vercammen was in close contact with Jef Verheyen, with whom he exchanged ideas about monochrome painting. Through Verheyen, he also came into contact with a broader international network. In 1959, he travelled to Italy, where he met, among others, Lucio Fontana and Piero Manzoni, key figures of the post-war European avant-garde. Yet Vercammen deliberately maintained an independent position and did not join G58 or the Flemish School around Verheyen.

For Vercammen, the monochrome became a personal and radical exploration of reduction and colour. He regarded it as an ultimate zero meridian: a necessary point zero from which he could leave traditional painting behind and begin anew.

This monochrome period was short-lived. Following his encounter with Hsiao Chin and his growing interest in Eastern art and Zen, Vercammen went on to explore a freer, more gestural form of painting. From the mid-1960s onwards, he also incorporated elements of Pop Art into his work, while figuration, text, collage, humour and social criticism came to play an increasingly important role.

The monochromes shown here mark an exceptional turning point within an oeuvre that would continually reinvent itself.

Saturday – Sunday
14:00 – 18:00
and by appointment

Location:
Kasteelstraat 1, 8978 Watou – Belgium

Hilde Vandaele
+32(0)477 43 85 93
info@hildevandaele.com

www.hildevandaele.com